

Компанієць Вікторія

Студентка 3 курсу, 035 Філологія (українська мова і література)
Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка

«Мій Шевченко. Коли березень будить землю від сну...»

Коли березень будить землю від сну, коли в небі засяє веселка, ми з радістю зустрічаємо ранню весну і вшановуємо пам'ять Шевченка. Він був син кріпака, ріс у бідній сім'ї, та понад усе любив Україну. Усі вірші присвячував їй, малював рідний край на картинах...

Справді, весняна пора є утіленням особливого стану натхнення та піднесення. У день народження Кобзаря, ми поринаємо лише у теплі та світлі спогади, які стають для нас безцінними у вивченні його могутньої величі.

По-перше, Тарас Григорович Шевченко став певним асоціативним образом сутності самих українців. Поєднання незламного духу та складної життєвої долі стали своєрідними етнічними кодами для нас. Його твори символічно насичені, кожне слово, кожний рядок містить настанову та застереження на майбутнє. Протягом усіх століть та різних літературних періодів, жоден митець не міг оминати сторінки славнозвісного Кобзаря.

Проживаючи у пана Енгельгардта, юний та скромний Тарас часто засиджувався у своєму старенькому горищі, записуючи на клаптиках паперу тривожні слова, які у майбутньому стануть заповітними для сучасного читача. Якби не випадкові знайомства з тодішньою інтелігенцією, ніхто б не дізнався скільки потаємних думок у цього титана української літератури! Випадковий момент, який став фатальним у житті Кобзаря, а саме йдеться мова про кумедну ситуацію з Іваном Сошенком, який підтримував малярську діяльність поета, повністю змінив життя бідного сироти. Відомий педагог вчасно розкрив поетичний потенціал Шевченка завдяки одній загадковій скриньці, яку так дбайливо приховував Тарас під ліжком. Саме маленький клаптик паперу, який

виблискував зі старої скрині став «золотим квитком» у широкий мистецький світ.

Відлуння з відчинених дверей і, вперше, почуті слова з відчайдушним криком безмежного щастя: «Я вільний, вільний!». Саме так, вільний. Юний митець не був покинутий долею, щастя раптово і зовсім несподівано усміхнулось йому в обличчя. Мабуть, двадцять друге квітня стало найбільш пам'ятним днем для початку нового та кардинально іншого життя для Тараса Шевченка. Зауважу, що звільнення з кріпацтва відбулось весною, тому містифікація відродження та трансформації людської душі, яка, врешті-решт, позбулась зловісних кайданів буде дуже доречною.

По-друге, цікаво, що головні події у житті Шевченка переважно відбувалися у весняну пору. Звичайно, що у таких життєвих періодах були і злети, і падіння, але, варто зауважити, що основна збірка творів «Кобзар» була видрукувана двадцять шостого квітня. Загадково, правда ж?

Найбільше хочеться привернути Вашу увагу не лише до літературної діяльності Шевченка, а й до його пейзажних робіт. На жаль, біла смуга у житті кожної людини тривати довго не може. Доля постійно випробовує та змагається з нами. Так, і змагався за своє людське право – Тарас Шевченко, який був засланий після розкриття Кирило-Мефодіївського братства до Оренбурзької фортеці із особливою заборонаю малювати та писати. Ховаючи у шкарпетку клаптик пергаменту та вугілля, Шевченко не втрачав вільної хвилини намалювати мініатюрні етюди, які були осяяні теплими спогадами рідних степів з гордими мальвами, що височіли біля кожної української домівки.

Попри все, проти усіх, але боровся до кінця! Такого Шевченка має пам'ятати кожен українець, який поважає своє минуле та впевнено крокує у майбутнє. Нехай весна переможе, нехай розбудить сонну землю, що відродить згадку про незламність та героїчність українського духу!

«Не вмирає душа наша, не вмирає воля. Її неситий не виоре на дні моря поле»!

Т. Г. Шевченко.